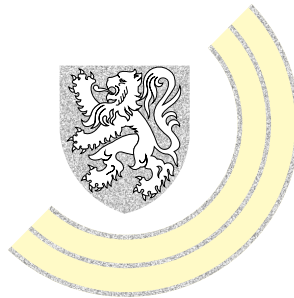

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

23 januari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken van de financiering, normering, controle en certificering van individuele afvalwaterzuiveringssystemen

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afsluiten van nieuwe contracten met FOST Plus

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 23 januari 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.16 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken van de financiering, normering, controle en certificering van individuele afvalwaterzuiveringssystemen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Gardeyn tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken van de financiering, normering, controle en certificering van individuele afvalwaterzuiveringssystemen.

Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, bij de opmaak van de gemeentelijke budgetten en begrotingen voor 2003 in het kader van de opgelegde meerjarenplanning en vooral met het oog op 2006 – wanneer alle woningen die niet aangesloten zijn op een grootschalige rioolwaterzuiveringsinstallatie hun eigen afvalwater toereikend zullen moeten zuiveren – én omdat de subsidiëring van de IBA's opgenomen is in de nieuwe samenwerkingsovereenkomst – het vroegere milieuconvenant – vragen heel wat gemeentebesturen en inwoners van landelijke gebieden informatie en rechtszekerheid omtrent die IBA's.

Er blijven immers een aantal belangrijke knelpunten in dit dossier. Om te beginnen is er de financiering. Het uitvoeren van een waterzuiveringsbeleid kost de gemeente veel geld. Het plaatsen van een IBA kost ook de particulier veel geld. De huidige subsidiemogelijkheden dekken slechts een deel van de kostprijs en nooit het onderhoud. Inzake nor-

men kunnen er strengere zuiveringsnormen worden opgelegd voor individuele zuiveringssystemen. Daarnaast is er ook de onzekerheid over het statuut van de huidige rioleringsplannen. Momenteel herziet de VMM de indeling van de huidige zuiveringszones, wat ieder toekomstgericht gemeentelijk beleidsplan doorkruist en de huidige toestand bevriest. Wie moet de controles organiseren, opvolgen en eventueel bijsturen ? Wie moet hiervoor betalen ? Welke sancties krijgt de particulier opgelegd als de zuiveringsnormen niet gehaald worden ? Gecertificeerde zuiveringssystemen garanderen de particulier een betrouwbaar systeem, maar er zijn nog geen systemen beschikbaar met dit kwaliteitslabel. Wat het toezicht betreft, ontbreekt in het Vlarem enig handhavingsbeleid. Dit legt de verantwoordelijkheid voor deze delicate taak bij de gemeente.

Mevrouw de minister, in welke mate kan er een afdoend antwoord geformuleerd worden naar aanleiding van de hier geschetste knelpunten ? Welke timing wordt hier vooropgesteld ? Op welke manier wordt de landelijke bevolking hierover verder geïnformeerd en gesensibiliseerd ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal beginnen met een situatieschets. In titel II van het Vlarem wordt bepaald dat voor elke woning die niet is aangesloten op een centrale zuiveringsinstallatie of hierop niet zal worden aangesloten, het huishoudelijk afvalwater individueel – op huishoudelijk niveau – moet worden gezuiverd. De lozingsnormen waaraan het effluent moet voldoen, zijn eveneens duidelijk omschreven. Voor bestaande lozingen wordt een septische put als voldoende geacht. Voor nieuwe lozingen – dus bij de bouw van nieuwe woningen – moet in een verdergaande biologische zuivering worden voorzien.

Dua

Normalerwijze moet de particulier zelf instaan voor de kosten van die individuele zuivering, maar hij kan hierin gesteund worden door middel van een gemeentelijke subsidie. Indien de gemeente heeft ingetekend op de nieuwe samenwerkings-overeenkomst, is er ook een gewestelijke premie. In die zin kan er dus wel een serieuze steun worden gegeven. De opvolging van zowel de gemeentelijke als de gewestelijke subsidie gebeurt door de gemeente.

Aanvullend op de subsidiëring van de bouw geldt er voor deze zelfzuiveraars een vrijstellingsregeling van de heffing op het geloosde afvalwater. In het kader van deze vrijstellingsregeling gebeurt de controle op de bouw en de goede werking van de installatie door de afdeling Milieu-inspectie van de Aminor. Bij de controle van een IBA wordt de conformiteit met de bepalingen uit de code van goede praktijk voor een geïntegreerd rioleringsbeleid nagegaan.

Om het ontwikkelen van een gemeentelijk beleid ten aanzien van zelfzuivering te stimuleren en om de aanleg van de IBA's op lokaal niveau te ondersteunen, voorziet het gewest via de samenwerkingsovereenkomst in een financiële vergoeding. Deze vergoeding moet een gedeelte van de gemeentelijke administratiekosten opvangen, maar kan ook een bijkomende steun bieden aan de individuele burger.

Wat zijn dan de knelpunten? Op basis van de reeds uitgevoerde riolerings- en zuiveringsinfrastructuur en op basis van de nog gemeentelijk en bovengemeentelijk geplande projecten wordt ongeveer vier vijfde van Vlaanderen gesaneerd. De huidige wetgeving legt dan ook een grote verantwoordelijkheid bij de lokale besturen en de individuele bewoners. De mate waarin lokale besturen en privé-personen deze verantwoordelijkheid dienen op te nemen, is dus afhankelijk van de uitbouw van de infrastructuur op gewestelijk niveau en – daarop aansluitend – op gemeentelijk niveau.

Rekening houdend met deze gestage uitbouw en met het gegeven dat het Vlaams Gewest rollende meerjarenprogramma's opmaakt, betekent dit dat voor de niet-behandelde gebieden zelfzuivering aan de orde is. In dit zogenaamde 'buitengebied' is naast deze zelfzuivering echter ook een kleinschalige zuivering mogelijk via een zekere vorm van collecteren.

In die zin heb ik een aantal jaren geleden al vastgesteld dat het nodig is dat er een goede zoning komt. De mensen moeten weten wie aan zelfzuivering moet doen en wie niet. Daarom is een verdere indeling van dit buitengebied zeker noodzakelijk om zowel de burgers als de lokale besturen rechtszekerheid te geven en zinloze investeringen te vermijden. Dit moet ertoe leiden dat iedere actor zijn verantwoordelijkheid kent en ook kan opnemen. Ik kom daar straks nog op terug bij de zoning- en masterplannen.

De normen waaraan de effluentlozingen van een individuele zuivering dienen te voldoen, zijn gelijk aan de normen die gelden voor lozingen in oppervlaktewater of in de bodem. Het verstrengen van deze normen zou als effect hebben dat enkel de betere – en meestal duurder – systemen nog zouden voldoen. Dit zou automatisch inhouden dat de financiële lasten ten aanzien van de burger nog groter worden en dat bovendien een aansluiting op een collectief systeem op de duur meer verantwoord wordt. Dit zou dan echter leiden tot de aanleg van nog meer rioleringen en collectoren. We moeten dus proberen om een zeker evenwicht te vinden.

De financiële ondersteuning vanuit het gewest voor de verschillende niveaus van uitbouw van zuiveringsinfrastructuur is inderdaad verschillend. Er is een volledige bekostiging van de bovengemeentelijke projecten, zoals RWZI's en collectoren. Voor gemeentelijke projecten is er een volledige dan wel een gedeeltelijke subsidiëring voor de aanleg van inzamelingsinfrastructuur. Indien gemeenten instaan voor een lokale zuivering door middel van een KWZI, dan is er eveneens een volledige ondersteuning vanuit het gewest voor de aanleg van die KWZI. Wat de aanleg van IBA's betreft, hangt de ondersteuning af van het gemeentelijk beleid, maar is de bijdrage van het gewest aan de burger maximaal 1.000 euro per IBA.

Als technisch toetsingskader is momenteel enkel de code van goede praktijk ter beschikking. Dit op zich garandeert echter nog niet dat elke IBA goed geëxploiteerd wordt en blijft. In elk geval moet het dus wel beantwoorden aan de code van goede praktijk.

Dan kom ik nu tot de zaken die we nog plannen voor de volgende maanden. Het is de bedoeling om het zogenaamde buitengebied verder in te delen. In samenwerking met de VMM werd door Aquafin een methodologie voor de zoning van dit buitengebied voorgelegd. Hierin wordt op basis van financiële afwegingen per woning nagegaan of de

Dua

aansluiting naar een centrale zuivering dan wel een individuele zuivering aangewezen is.

Deze methodologie is onlangs goedgekeurd door de Vlaamse regering, waardoor we nu voor elke Vlaamse gemeente een zoneringsplan voor het buitengebied opmaken. De Vlaamse Milieumaatschappij heeft de opdracht gekregen om deze zoneringsplannen voor te leggen aan de gemeenten. Zij kunnen zich binnen de 12 maanden uitspreken over de voorgelegde ontwerpplannen. Er is dus nog een gemeentelijke bijsturing mogelijk. Op basis van de informatie aangereikt door de gemeente en de ontwerpplannen zal dan een eventueel aangepaste maar definitieve zoneringskaart vastgesteld worden.

Intussen worden eveneens stappen ondernomen om het wettelijk kader voor deze nieuwe zoneringsplannen te creëren en een procedure voor aanpassing en goedkeuring door de gemeente vast te stellen. Daarnaast wordt ook een duidelijke scheidingslijn tussen gemeentelijke en bovengemeentelijke bevoegdheden en taken voorbereid. Dit gebeurt in samenspraak met de VVSG. De definitief goedgekeurde zoneringskaarten moeten als basis gebruikt worden om de noodzakelijke IBA's op te leggen. Dat is in feite een verplichting die momenteel in de wetgeving staat. Op basis van een eerste inschatting zou het slechts voor ongeveer 2 procent van de huizen in Vlaanderen te verkiezen zijn dat er daar IBA's komen. Het uiteindelijke aantal woningen waar een IBA verplicht zal worden, is dus relatief beperkt.

Resultaten van de verschillende IBA-systemen in Vlaanderen zijn slechts in beperkte mate voorhanden. Het grootste onderzoeksproject hierbij betreft het project binnen de gemeente Bierbeek. Dit heeft onder meer aangetoond dat de meeste systemen de huidige Vlaamse-normen aankunnen. Er is echter ook gebleken dat slechts een beperkt aantal systemen de door de gemeente Bierbeek vooropgestelde strengere normen aankunnen.

In het kader van de recente Vlaamse-wijzigingen werd dan ook beslist om de normen voor de individuele lozing van huishoudelijk afvalwater niet aan te passen. Een onmiddellijke aanpassing van de huidige normen voor IBA's zou ook als gevolg hebben dat een septische put niet meer voldoende zou zijn. Hieruit volgt dat eenieder die in dit geval verkeert, in een extra zuivering zou moeten voorzien, waardoor per definitie veel burgers in overtreding

zouden zijn. Het is dus weinig zinvol om die normen te verstrengen.

De intensieve certificeringsprocedure die de systemen kunnen doorlopen, gebeurt bij de VITO, onder de naam Certipro. De resultaten daarvan zullen worden gehanteerd als BBT-onderzoek in het kader van een mogelijke normverstrenging. In het kader van de situering van een uitgebreid toetsingskader voor de IBA's steunen we ten volle het initiatief van de VITO voor de certificering van IBA's. Bij de uitwerking van deze certificering neemt de VITO de op Europees niveau uitgewerkte – maar nog niet definitief goedgekeurde – intensieve procedure als uitgangspunt.

In afwachting van de goedkeuring van de Europese norm voor IBA's en de implementatie ervan in de Vlaamse wetgeving, blijft de certificering voorlopig veeleer een soort promotiemiddel voor de producenten. Een gecertificeerd IBA-systeem geeft niet enkel zekerheid over de duurzaamheid en het zuiveringsrendement, maar ook over de installatie, de controle, enzovoort.

In het kader van de opmaak van definitieve zoneringsplannen per gemeente en de vastlegging van de scheidingslijn tussen de bovengemeentelijke en gemeentelijke taken, wordt hoe dan ook het hele financieringshoofdstuk herbekeken. Een gelijkwaardige financiële inspanning van de verschillende niveaus in de uitbouw van de riolerings- en zuiveringsinfrastructuur is hierbij nog altijd het uitgangspunt.

Wat de timing en de wijze van informatie betreft, is het zo dat momenteel via verschillende kanalen de gemeenten en de burgers geïnformeerd worden. De Vlaamse Milieumaatschappij verspreidt informatiebrochures waarin duidelijk weergegeven is welke verplichtingen er bij de burger en de lokale overheid berusten. Daarnaast is er het steunpunt Duurzaam Water, dat vooral gericht is op het aanleveren van eerstelijnsinformatie aan burgers en gemeenten op het vlak van IBA's, wetgeving en dergelijke zaken meer. Dit steunpunt gaat ook zeer actief naar de gemeenten, voorzover deze ingetokend hebben op een aanvraag van het steunpunt. De relatie met de gemeenten loopt eigenlijk dus ook wel zeer goed.

Daarenboven is het de bedoeling om met een uitgebreide informatiecampagne de gemeenten te informeren over de draagwijdte en de impact van de zoneringsplannen, zodat ieder lokaal bestuur zicht krijgt op de eigen verantwoordelijkheden en tevens ook op de verantwoordelijkheden van de indi-

Dua

viduele burger. Dit kan natuurlijk pas vanaf het moment dat de eerste ontwerpzoneringssystemen beschikbaar zijn samen met de verdeling van de bevoegdheden. De planning is dat we dit vanaf medio 2003 naar de gemeenten zullen sturen. Die kunnen dan nog eventueel hun inbreng doen.

Op deze manier hopen we in ieder geval meer rechtszekerheid te creëren, zowel voor de gemeenten als voor de burgers. We hopen dat we er zo in slagen om ook het buitengebied beter onder controle te krijgen voor wat betreft de zuivering.

De voorzitter : Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Mijn bekommernis betrof vooral die herzoneringen van de VMM. Ik stel vast dat ze de gemeenten contacteren.

Dan was er nog de kwestie van de individuele zuiveringssystemen. Er zijn al zoveel soorten. De prijs varieert enorm : van 100.000 over 300.000 tot 600.000. Het is overigens niet altijd het duurste systeem dat het beste is. Heb ik het echter goed begrepen dat momenteel de septische put voldoende is ?

Minister Vera Dua : Wat de IBA's betreft, heeft elke burger er uiteraard belang bij om een gecertificeerd systeem te nemen. Als ze dat nemen, kunnen ze nog zelf een keuze maken naargelang de prijsklasse.

De normen blijven zoals ze nu zijn in het Vlarem. Over een langere periode kan dat eventueel verstrengd worden. Het is mogelijk dat Europa ons dat zal opleggen. Het zou echter onzinnig zijn om nu zeer strenge normen op te leggen voor die IBA's, omdat we dan in een situatie zouden komen waarin bijna elke individuele burger in overtreding zou zijn. Dat heeft dus geen zin.

Laten we eerst de zuivering naar het eerste niveau realiseren. Later kunnen we eventueel verder gaan. De meeste IBA's gaan trouwens al verder. In die zin zijn de IBA's al toekomstgericht. Een septische put daarentegen is en blijft gewoonweg een septische put.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afsluiten van nieuwe contracten met FOST Plus

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afsluiten van nieuwe contracten met FOST Plus.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, een aantal contracten van de intercommunale Igean met FOST Plus zijn eind 2002 afgelopen. De gemeentebesturen moeten er een nieuwe overeenkomst tussen FOST Plus en de intercommunale goedkeuren. Voor sommige gemeentebesturen zal dit geen probleem vormen, doch in een aantal gevallen blijkt dit nieuwe contract veeleer een financiële kater te worden. Dit is het geval in een aantal gemeenten van de IHK, de vroegere intercommunale voor huisvuilverbranding Kontich, die in 1995 een contract hadden afgesloten met FOST Plus voor de inzameling van verpakkingen, met name glas, papier en PMD. Hierbij werd vastgesteld dat de PMD-fractie volledig gescheiden en voorgesorteerd kon worden in de daartoe bestemde containers op het containerpark. De verwerkingskost van de ingezamelde fractie zou hierdoor goedkoper worden.

Bij de opstelling van het nieuwe contract wil FOST Plus af van de methode om PMD uit te sorteren, omdat dit zogenaamd niet rendabel genoeg zou zijn qua transportkosten. FOST Plus zal de kostprijs voor voorgesorteerde PMD vanaf 2003 aanrekenen a rato van referentiekosten, wat de gemeente een factuur van meer dan 8.000 euro zou opleveren.

Enkel indien de gemeenten hun totnogtoe gescheiden fractie niet meer zouden sorteren, zouden ze voor 100 percent gesubsidieerd kunnen worden. Deze maatregel leidt ertoe dat alle inspanningen die in het verleden werden gedaan tot het sorteren en scheiden van bepaalde PMD-fracties teniet worden gedaan. Meer nog moet de bevolking ertoe aangezet worden en heropgevoed om de verschillende PMD-fracties terug bijeen in één container te kieperen.

Mevrouw de minister, lijkt deze maatregel volgens u een deontologisch verantwoorde maatregel ? Lijkt het u niet logisch dat, waar in het verleden

Van den Eynde

een aantal containerparken PMD sorteerden, dit gehandhaafd blijft? Moeten de gemeenten die de verwerking van PMD goedkoper maken, vermits er al is voorgesorteerd, hier financieel voor gestraft worden? Op welke manier zou er hier volgens u moeten worden gehandeld?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraag van mevrouw Van den Eynde is bijzonder interessant omdat ze verdere implicaties heeft dan enkel het concrete geval waarnaar u verwijst. Eigenlijk kadert deze vraag uitstekend in de hele discussie met betrekking tot FOST Plus. Ik denk dus dat de heer Bex met bijzondere belangstelling naar mijn antwoord zal luisteren.

Tot eind 2002 betaalde FOST Plus aan de vroegere IHK-gemeenten inderdaad de totale en reële kosten van de gescheiden inzameling op de containerparken van de plasticfractie, de metaalfractie en de drankkartonfractie. Deze betalingen gebeurden volgens de bepalingen van het oude contract tussen FOST Plus en de ondertussen verdwenen intercommunale IHK. DE IHK is immers opgegaan in de intercommunale Igean waardoor de vroegere IHK-gemeenten onderdak gevonden hebben bij de Igean.

Vanaf het jaar 2003 verdwijnt het oude contract met IHK definitief en komt het contract tussen FOST Plus en de Igean volledig in voege. Alle gemeenten van de intercommunale Igean – dus ook de vroegere IHK-gemeenten – zullen dan ook op dezelfde manier behandeld worden.

De IHK-gemeenten hebben de vrije keuze gekregen inzake het inzamelscenario op het containerpark. Ofwel kozen ze voor een aparte inzameling van de drie PMD-fracties, ofwel kozen ze voor de inzameling van één enkele PMD-fractie, zoals ook de huis-aan-huis inzameling van PMD gebeurt, aangezien ook daar alles in één blauwe zak terecht komt.

In het nieuwe contract worden beide systemen aan dezelfde prijs vergoed, namelijk aan de totale en reële kostprijs voor de inzameling en verwerking van de tweede optie, dus de gemengde inzameling. Dit betekent dus dat de inzameling van de drie afzonderlijke fracties aan juist dezelfde prijs wordt vergoed. De inzameling in drie afzonderlijke fracties kost uiteraard meer dan de inzameling van één enkele PMD-fractie. Deze twee samen zorgen er

voor dat het voor de gemeente financieel aantrekkelijker is om alles samen in te zamelen.

Dit kan verdedigd worden – een verdediging waarbij de OVAM zich aansluit – aangezien de aparte inzameling in drie verschillende fracties geen reëel ecologisch voordeel oplevert. De drie afzonderlijk ingezamelde fracties moeten immers toch ook nog verder uitgesorteerd worden. Zo bestaat de plasticfractie uit PET, PVC, enzovoort en is het noodzakelijk om een uitsortering te doen naargelang van het soort plastic. Evengoed kan dus al het PMD samen worden ingezameld en globaal worden uitgesorteerd. Aangezien er geen uitgesproken voordeel is voor het apart inzamelen van de drie fracties, is de huidige werkwijze ons inziens correct.

Aanvullend kan ik ook nog stellen dat dit ook een bewijs is van het feit dat mijn pleidooi voor het opentrekken van de PMD-inzamelingen – zowel huis aan huis als op de containerparken – naar alle verpakkingen zeker niet zo onrealistisch is als de sector ons soms wil doen laten geloven. De volledige PMD-fractie dient immers toch nog volledig te worden uitgesorteerd zodat de kosten voor de extra sortering van de bijkomende fracties – denk aan de botervlootjes – relatief beperkt kunnen worden gehouden. De aanpassing aan de erkenning van FOST Plus, die op mijn vraag is doorgevoerd en waarbij gemeenten die een aparte inzameling van alle verpakkingen hebben, deze ook kunnen behouden, is dus zeker te verdedigen. Het is echter wel aan de gemeenten om hierop in te spelen zodat ook in de praktijk kan bewezen worden dat dergelijke systemen werken.

In die zin moet een en ander ook worden gezien als een vooruitloper op de discussie die we nog moeten voeren met FOST Plus om de onduidelijkheid die er nu nog bij de mensen leeft, weg te werken. Soms stellen mensen mij dienaangaande vragen waarop zelfs ik niet altijd de juiste antwoorden ken. Ook voor mij is het dus soms nog onduidelijk wat er nu wel of niet in die zak mag. Het wordt de hoogste tijd dat we dat probleem eindelijk kunnen oplossen. Zodra we die stap gezet hebben, zijn we ook een hele stap verder in onze onderhandelingen met FOST Plus.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik moet u wel even tegenspreken. Het is namelijk zo dat de gemeente Kontich de PMD-fracties wel degelijk afzonderlijk sorteert. Dat maakt de verwerking ervan goedkoper.

Minister Vera Dua : Ik trachtte u net uit te leggen dat dit niet zo is.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : In het verleden moesten we slechts pakweg 50 frank per ton – het juiste bedrag herinner ik me niet meer – betalen omdat alles reeds voorgesorteerd was. Ze hadden er dus geen werk meer aan, waardoor het dus klaar was voor verwerking. Nu moet alles weer bijeen, zodat alles terug uitgesorteerd moet worden. Dit betekent dus dat de inspanningen die in het verleden wel door een aantal IHK-gemeenten werden geleverd, nu teniet worden gedaan.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Ik heb een aantal keren – zowel in de beginperiode als onlangs – de kans gehad om installaties te bezoeken waarbij FOST Plus instaat voor het sorteren. U kunt zich niet voorstellen hoe dat sorteren nog steeds op een archaische wijze gebeurt. Er is in vergelijking met het begin nog niets veranderd. Het is bijna mensonterend hoe daar moet worden gewerkt en tegen welke snelheid dat moet gebeuren. Er bestaan vandaag nochtans technieken die een perfecte uitsortering mogelijk maken.

Stop alles alstublieft toch in één enkele zak en laat dat sorteren vallen. Het sorteren is vandaag technisch perfect haalbaar, maar toch moeten we vaststellen dat er vandaag nog steeds op een bedroevende wijze wordt gewerkt.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer Van Looy, FOST Plus heeft mij onlangs laten weten dat zij diverse tests hebben uitgevoerd met betrekking tot sorteerinstallaties. FOST Plus beweert dat geen enkele installatie geschikt is om dit effectief te doen. Pas op,

u kent mijn standpunt. Ik zeg enkel wat FOST Plus mij meedeelt.

De heer Jef Van Looy : Toch moet worden toegegeven dat het momenteel op een bedroevende wijze gebeurt. Men heeft de indruk in een ander tijdperk beland te zijn.

Minister Vera Dua : Mevrouw Van den Eynde, uw redenering zou kunnen kloppen indien zou blijken dat de inspanningen van de gemeenten en de burgers een enorme besparing op de verwerkingskosten zouden betekenen. Zowel FOST Plus als de OVAM bevestigen mij dat dit eigenlijk geen verschil uitmaakt. Denk maar aan metaal. Dat kan er met magneten gemakkelijk worden uitgehaald en dat vergt dus geen inspanning van de burger.

Voor plastic liggen de zaken wat moeilijker, maar in Duitsland bestaan er nu zelfs systemen waarbij gebruik wordt gemaakt van windsnelheden zodat de verschillende fracties er als het ware uitgewaaid kunnen worden.

We moeten afstappen van het archaische systeem en op zoek gaan naar nieuwe systemen. Wel moet de overheid op een bepaald ogenblik de grens van het selectief ophalen trekken. Er moet daarbij ook rekening worden gehouden met het gemak van de burger. Om die reden zijn we ervoor om in die blauwe zak alles te steken, dus meer dan nu het geval is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.45 uur.*
